

EGYPTIN MAGIA JA SALATIEDE

Pekka Ervastian esitelmä 22.2.1925

Kaikki, mitä me historiallisesti tiedämme Egyptistä, on jo Egyptin myöhäisemmältä ajalta, jolloin sen kulttuuri itse asiassa oli jo rappeutumassa. Historiallisesti emme tunne muita, kuin dynastioiden ajan, ja se ulottuu noin 5 tuhatta vuotta taaksepäin e. Kr. Ja me tiedämme, että historiallisten laskujen mukaan olisi suuri pyramidi rakennettu kuningas Kufun aikana, joten senkin aika ja synty kuuluisi noiden dynastioiden aikaan. Olemme kuitenkin pyramidin sisäisestä ja ulkonaisesta rakenteesta päättäen tulleet siihen ehdottomaan johtopäätökseen – myöskin tieteellisissä piireissä – että on mahdotonta ajatella, että tuo suuri pyramidi olisi rakennettu silloin. Ja kun vielä ottaa huomioon, että suuri pyramidi todistaa merkillisistä astronomisista, tähtitieteellisistä ja maantieteellisistä tiedoista, niin suurista tiedoista, että silloinen maailma ei ollenkaan elänyt samoissa tieteellisissä ilmapiireissä, niin sehän puolestaan viittaa siihen, että pyramidin rakentajina on ollut ihmisiä, joilla on ollut vallan tavatonta tietoa luonnon asioista ja koko maailman rakenteesta. Ja koska näitä tietoja ei sitten muuten samassa määrin ollut tullut näkyviin Egyptin historiassa, niin tämäkin puolestaan viittaa siihen, että suuri pyramidi epäilemättä on varhaisemmalta ajalta, toisin sanoen että Egyptissä on täytynyt olla varhaisempi aika, joka on ollut vielä sivistyneempi.

Kun menemme ensimmäiseen dynastiaan, niin huomaamme, että kulttuuri on ollut korkealla, että Kuolleitten kirjasta 64:s luku on ollut tunnettu, kirjoitettu. Silloin on ollut sivistys korkealla. Ei tämä sivistys ollut taivaasta tippunut, on ollut aika sitä ennen, jolloin se on muodostunut semmoiseksi. Sentähden aikojen aamuhämärään katoa Egyptin todellinen sivistys, sen kulta-aika. Sen kuningas-aika on jo rappeutunutta aikaa. On ollut ennen ihmeellinen aika, josta emme pääse perille muuten, kuin salaista

tietä. Ainoastaan turvautumalla Salaisen Veljeskunnan traditioneihin ja tietoihin pääsemme siitä selville.

Nyt ei ole mikään salainen asia, että on ollut vanha Atlantis, sillä se on historiallisesti ja maantieteellisesti todistettavasti. Missä Atlantin valtameren laineet nyt kuohuvat, siellä on ollut rikas ja sivistynyt maa. Tästä maasta on traditionein mukaan kansanvaelluksia tapahtunut itään päin Eurooppaan ja Aasiaan. Muun muassa on silloin vanha sivistynyt kansa vaeltanut Egyptiin ja alkanut asua siellä. Heidän mukanaan kaukaisia aikoja sitten siirtyi Salaisen Veljeskunnan jäseniä, korkeita adepteja ja Mestareja, jotka sitten vähitellen perustivat Egyptin sivistyksen. Eivät hekään sitä valmiina luoneet, vaan tämä vanha kansa Viisaiden johtamana asuen siellä tuhansia vuosia loi Egyptin sivistyksen.

Tämä Egyptin sivistys kaukaisia aikoja sitten oli hierarkkinen, uskonnollinen. Ei ollut kuningasta, oli paremmin kuin tasavalta, jota viisaat hallitsivat. Me voisimme sanoa heitä papeiksi, mutta tämä pappi-sana käsitettynä toisella tavalla, kuin nyt. Papilla me käsitämme nyt semmoista ihmistä, joka uskoo, mitä ei tiedä, ja puhuu ja saarnaa semmoista, mitä uskoo, mutta ei tiedä. Pappi on nykyään ihminen, joka on lupautunut puhumaan määrätyn kirkon, seurakunnan puolesta. Hän puhuu ihmiselämästä, kuolemasta, Jumalasta ilman, että hänellä on niistä tietoa, hän uskoo vain. Tämä on meidän päivinämme pappi-sanan tavallinen merkitys, ja jos sillä tavalla ymmärrämme sen, silloin emme voi sitä käyttää Egyptin vanhojen hierofanttien yhteydessä. He eivät uskoneet muuta, kuin mitä tiesivät, mutta heillä oli suuresti salaista tietoa ihmiselämästä, kuolemasta ja koko maailman kokoonpanosta. Siitä tiedosta todistaa vielä tuo pyramidi. He olivat siis aivan toisenlaisia pappeja, kuin meidän aikamme papit. He olivat tietäjiä, jos tahdomme suomalaisella sanalla sanoa, mutta ei siinä merkityksessä, kuin kansa sitä käyttää: poppamiehiä, vaan tietäjiä. He loivat sivistyksen, he järjestivät egyptiläisen yhteiskunnan. Ja koska heidän työnsä ja toimensa tähtäsi tähän

viidenteen juurirotuun, niin järjestivät he Egyptin valtion ja yhteiskunnan ajatellen tätä uutta ihmisrotua. Hehän olivat muuttaneet pois Atlantikselta, jossa oli neljännen juurirodun ihmiskunta, joka oli tuomittu häviämään, sillä uusi rotu oli syntyvä.

Meidän ei pidä ajatella, että silloinen Egypti olisi ollut muulta maailmalta suojattu maa, ettei sinne olisi muualta voinut muuttaa ihmisiä, kuin Atlantikselta: sinne oli ollut kansainvaelluksia myös Aasiasta, joten egyptiläiset olivat atlantilaisten aarialaisten sekoitusta.

Me voimme Egyptistä ja sen sivistyksestä huomata, kuinka nuo alkuperäiset järjestäjät tähtäsivät uuteen aikaan, sillä he järjestivät valtion ja yhteiskunnallisen elämän porvarillisten periaatteiden mukaan. Tässä aarialaisessa ihmisrodussa on yhteiskunta aina ollut järjestetty semmoiseen muotoon, jota sanotaan porvarilliseksi. Nyt on kyllä alettu haaveilla sosialistisesta yhteiskuntamuodosta, ja kommunistit ovat jo koettaneet sitä uutta toteuttaa, mutta useimmat ihmiset täällä Euroopassa ovat kuitenkin vakuutettuja siitä, että porvarillinen yhteiskuntamuoto on ainoa, se on ainoa, mikä voi pysyä, se ainoa, mikä voi järjestää ihmisten elämää maan päällä. Kuitenkin on joku pieni joukko haaveilijoita, jotka ajattelevat, että täytyisi olla joku uusi yhteiskunnallinen muoto, koska tämä nykyinen ei vastaa kaikkien siveellisiä vaatimuksia. Tämä on niin luonnollinen ajatus, vaatimus, että meidän täytyy ymmärtää, että itse asiassa tulee joku toinen rotu – ja toinen kulttuuri sitä ennen – jossa yritetään toteuttaa aivan uudenlaista yhteiskuntaa. Ja me voimme ymmärtää, minkälaisille periaatteille tämä porvarillinen yhteiskunta on rakennettu, jolla on historiallinen tausta kymmeniätuhansia vuosia jo. Siksi se on tullut melkein madottomaksi muuttaa. Ja Egyptistä me näemme selvästi, minkälaiselle pohjalle meidän porvarillinen yhteiskunta on rakennettu.

Muinainen Egypti oli onnellinen maa, jossa ei ollut niin paljon ristiriitoja ja vaikeuksia, kuin myöhemmin. Maassa oli suuri rauha, ihmiset olivat tyytyväisiä ja onnellisia, olihan heillä aurinkoinen ja hedelmällinen maa. Tuona vanhana aikana, jolloin viisaat hallitsivat, toteutui se sääntö, joka aina pitää paikkansa ja jonka täytyy pitää paikkansa tulevissakin yhteiskunnissa mikäli ne tahtovat olla onnellisia, nimittäin se, että mikäli valtaa on, niin se on tiedolla. Ei mikään muu oikeuta valtaan, kuin tieto. Tämän me ihmiset aina, me emme ollenkaan muista, mikä oikeuttaa ihmistä valtaan. Me sanomme, että kun parlamentissa istuu 200 ihmisiä ja suurin osa päättää jotain, niin sillä on valta. Väkivaltaa me olemme nykyään uskoneet. Mutta ennenkuin me opimme pois tästä erehdyksestä, emme voi ajatella, että mitään todellista onnea tulisi maan päälle. Meidän täytyy ehdottomasti tunnustaa ja ymmärtää, että ainoastaan tiedolla voi olla valtaa. Jos esimerkiksi on joukko tietämättömiä ihmisiä, jotka riitelevät, mitä 100 kertaa 100 on, eivätkä pääse yksimielisiksi, vaan tappelevat, ja sitten tulee ihminen, joka tietää sen ja sanoo heille: „kuunnelkaa, mitä minä sanon”, niin nuo toiset suuttuvat, eivätkä anna hänen puhua. Kuinka silloin voi tulla selvää, eihän tappelulla voi todistaa, mitä 100 kertaa 100 on. Totuus on aina sitä laatua, että se joko tiedetään tai ollaan tietämättä. Joka tietää totuuden, hän yksin voi ratkaista asian, eivätkä toiset. Me ihmiset olemme eläneet ja elämme yhä onnettomissa oloissa maan päällä sentähden, että emme tunnusta, että tiedolla yksin on valta.

Mutta tuossa muinaisessa Egyptissä tämä asia tunnustettiin; viisaat siellä hallitsivat. Ja koska ne ajat silloin olivat toisenlaisia kuin nykyään, niin niillä viisailla oli kyllä jotain valtaa tukemassa tietoja, Vaikka kansa tunnusti, että tiedolla oli valta, niin oli vieraita kansoja, jotka eivät tunnustaneet, sentähden oli sotavoima noilla viisailla, mutta sitä ei juuri tarvittu käyttäen. Egyptin kansa ei itse tarvinnut sotavoimaa sisäisiä asioita varten, mutta eivät naapuritkaan tavallisesti häirinneet sitä. Tuo maa sai elää melkein

ikuisessa rauhassa niin kauan, kun viisaat hallitsivat sitä. Ja heillä oli järjestys kuitenkin ankara, luja, sillä Egypti oli lakien maa.

Kuinka muinaisessa Egyptissä oikeutta hoidettiin? – Oli kolme pyhää kaupunkia, Tebe, Memfis ja Heliopolis, joissa kaikissa oli oikeuslaitos. Korkein oikeuslaitos oli Tebessä ja siihen kuului 30 tuomaria, 10 joka kaupungista. Vanhin heistä oli presidentti. Nämä 10 tuomaria joka kaupungissa olivat kukin spesialisteja määrättyllä lakialalla, jokainen tunti 1/10 laita, joten aina oli kolme tuomaria, yksi kussakin kaupungissa, jotka tunsivat saman osan laista. Kun oli yhteisiä istuntoja, oli aina kolme asiantuntijaa joka alalla. He olivat vakavia tehtävässään, ettei heidän istunnoissaan koskaan puhuttu, vaan kaikki kirjoitettiin ja jokainen tuomari harkitsi hiljaisuudessa. Ja heidän tuomionsa tyydyttivät aina, sillä lain edessä ei ollut mitään eroa ihmisten välillä. Me olemme siis tämänkin käsityksen perineet egyptiläisiltä: Jumalan ja lain edessä on jokainen ihminen samanarvoinen. Sentähden siellä ei myöskään tehty mitään eroa avioliitossa syntyneiden ja sen ulkopuolella syntyneiden välillä. Ei puhuttu äpärälapsista, kaikki olivat ihmisiä Jumalan ja lain edessä. Jos avioliitossa ei ollut rakkautta, täytyi aviopuolisoiden erota. Sanottiin, että on aivan kuin elävä olento olisi sidottu kuolleeseen, jos ei ole molemminpuolista rakkautta. Ne ihmiset eivät saaneet asua yhdessä, jotka eivät sopineet. Ja siellä muuten niin oikeuden pohjalle kuin kaikki oli yleensä järjestetty, pidettiin samalla silmällä ihmisten veljeyttä ilman, että siitä tehtiin mitään tunneasiaa, mutta lait olivat semmoisia, että ne edellyttivät, että ihmisten piti menetellä niinkuin veljien. Sentähden täytyi esim. olla vieraanvarainen ja osoittaa kaikkea kohteliaisuutta muukalaisille. Ja jos joku ihminen joutui hätään, täytyi lain mukaan toisen auttaa häntä; jos ei auttanut, joutui lain edessä vastuuseen siitä. Siellä ei myöskään saanut panetella eikä syyttää toista ihmistä. Jos joku syytti toista ja sitten huomattiin, että hän on panetellut, niin hän kärsi sen rangaistuksen, minkä toinen olisi saanut kärsiä. Valaa ei saanut rikkoa; joka sen rikko, hän oli

tehnyt saman rikoksen, kuin se, joka murhasi toisen ihmisen, ja hänet mestattiin.

Meidän täytyy huomata se tärkeä seikka, että tämä laki ei suinkaan jäänyt kansalle tuntemattomaksi, niinkuin on laita meidän myöhemmissä sivistyksissämme. Ajatelkaa vain oloja Suomessa Ruotsin vallan aikana: eivät maanviljelijät tienneet, mitä laissa oli kirjoitettu, heitä vain rangaistiin, jos olivat jotain rikkoneet. Egyptissä opetettiin kansaa lakia tuntemaan, jo lapsina heitä opetettiin.

Koko tuo tieteellinen sivistys Egyptissä oli järjestetty, niinkuin tiedämme, jonkinlaiseksi kastilaitokseksi. Juuri nuo tietäjät ja kaikki, jotka heidän kouluissaan oppivat, muodostivat kuin erikoisen luokan, jossa avioliitto tapahtui aina oman kastin sisällä. Heidän luokastaan tulivat siis kaikki opettajat, tuomarit, lääkärit j.n.e. Heillä oli aina työala. – Minkätähden heillä oli niin selvästi työala? – Sentähden, että egyptiläiset olivat järjestäneet asiat niinkuin me nyt olemme koettaneet järjestää, nimittäin spesialistitiedon ja -taidon mukaan. Lääkäreitä oli esim. hyvin paljon, mutta jotta he olisivat mahdollisimman taitavia, eivät he saaneet tutkia, kuin yhtä ainoaa tautia kukin. Siksi he olivatkin hyvin taitavia, joten sairautta ei ollut paljon.

Kun ihminen kuoli Egyptissä, niin jos hän oli vähänkään tunnettu ihminen, laitettiin hänelle hautakirjoituksia – niistähän olemme historiallisesti saaneet paljon tietoa – mutta nämäkin hautakirjoitukset olivat siksi pyhä asia, ettei niitä saanut kirjoittaa kuka tahansa eikä miten tahansa. Ei saanut ylistää vainajaa, ellei se ollut yleinen mielipide, oli hän vaikka kuningas. Sentähden nuo hautakirjoitukset ovat luotettavia, sillä niissä esiintyy sen ajan ja kansan käsitys asioista.

Tämän laatuinen yhteiskunnallinen tausta oli siis noilla viisailla, tietäjillä, omisakin toimissaan. Heidän temppelemysterioissaan opetettiin hyvin syvällisiä asioita. Mehän tiedämme, että Egyptissä kävi myöhempinäkin aikoina Kreikasta, Roomasta ja ympäri maailmaa ihmisiä tutkimassa sen viisautta.

Egyptiläiset tietäjät olivat hyvin varovaisia ottaessaan oppilaita. Mehän tiedämme, kuinka Pythagoraskin sai olla monta, monta vuotta siellä ja siirtyä temppelistä toiseen, ennenkuin hän pääsi mysterioihin.

Egyptin lakijärjestelmiä matkittiin sitten muualla. Mehän muistamme, kuinka kreikkalaiset historioitsijat, esim. Plato ja Herodotos, kertovat siitä, kuinka egyptiläisillä tietäjillä oli tarkat historialliset ja astronomiset tiedot kaukaisilta ajoilta. Plato kertoo egyptiläisten pappien selittäneen, että heidän hallussaan on aivan tarkat historialliset tiedot, jotka menevät 9 tuhatta vuotta taaksepäin, jolloin tapahtui Poseidonin, Atlantiksen viimeisen jätteen, mereen vaipuminen. Sitten nuo tietäjät sanoivat ja näyttivät, että heillä oli aivan tarkat historialliset muistiinpanot, jotka olivat 17 tuhatta vuotta vanhat.

Tuommoisia tietoja on meillä vanhoissa kreikkalaisissa teoksissa. Ja onhan se sangen ihmeellistä ja samalla sangen ymmärrettävää, että meidän kristikuntamme on aivan sulkenut silmänsä tämmöisiltä tosiasioilta. Kun kirkko sanoi, että maailma on luotu 4 tuhatta vuotta e. Kr., niin kuinka Poseidon olisi voinut vaipua 19 tuhatta sitten. On tuottanut paljon haittaa kristillisessä sivistyksessä, kun kirkko tuli tietämättömäksi myydessään itsensä valtiolle. Nyt ovat ajat muuttumassa, nyt ei kukaan hämmästy suuriakaan lukuja, ja nyt on hyvä huomata, että vanhat kreikkalaiset kirjailijat kertovat tuommoisista asioista.

Egyptiläisten sielutiedettä vähän tunnetaan. Mehän olemme koulussa saaneet tietää, että egyptiläiset uskoivat sielunvaellukseen: kun ihminen kuolee, menee hänen sielunsa johonkin eläimeen. Tämä on tavallista kristillistä tietämättömyyttä, mahdollisesti on ollut Egyptin kansan seassa semmoisia, jotka ovat niin uskoneet, mutta sivistyneet eivät ole semmoista ajatelleet – ja viisaat kaikista vähimmin. Mehän tiedämme, että egyptiläiset aivan selvästi selittivät, että kuoltuaan on 3 tuhatta vuotta – eksoterisissa numeroissa – toisessa maailmassa, ja sitten hän tulee takaisin maan päälle ruumiiseen.

On arveltu, että egyptiläisten balsamoiminen olisi johtunut siitä uskosta, että ihminen tulee takaisin maan päälle, mutta niin ei ole asian laita. On aivan todistettu, että he uskoivat ihmisen tulevan maan päälle vaellettuun toisessa maailmassa 3 tuhatta vuotta. Ja tämä oli eksoterista tietoa, joten kansa yleensä ajatteli niin. Ja me saamme olla kiitollisia egyptologeille, jotka ovat uhranneet aikansa tutkiakseen hieroglyfeja, mutta jollei olisi ollut kreikkalaisia tekstejä, eivät he olisi ollenkaan voineet päästä selville niistä. Nyt tiedemiehet tuntevat koko lailla mielestään egyptinkieltä, ja se on ihmeellinen asia. Tämä on suurenmoinen löytö ja työ, ja vaikka siinä voikin olla joitakuita erehdyksiä, niin on varmaa kuitenkin, että avain on löydetty, joten nyt osataan lukea mitä egyptiläistä tekstiä tahansa.

Egyptiläiset eivät tietenkään olleet materialisteja, sillä tieto juri edellyttää, että heillä oli ihmisestä toisenlainen käsitys. Kun me tänäpäivänä luemme teosofisista kirjoista, että ihmisellä on erilaisia ruumiita, niin meistä voi tuntua se vähän oudolta, mutta kun ajattelemme niitä tarkemmin ja opimme ymmärtämään, niin se voi tuntua luonnolliselta. Vanhassa Indiassa on sillä tavalla analysoitu ihmistä ja samoin vanhassa Egyptissä.

Egyptissä ihmisen fyysillistä ruumista nimitettiin *khat* ja sitä, mikä ihmisessä on sisintä, hänen henkeänsä *khu*. Mutta ihmisellä henki on jotain semmoista, jota kaikki eivät ymmärrä, mitä se on. Me tavallisesti ajattelemme älyä ja intelligenssiä, sillä ranskalainen sana „*spirituel*” ymmärretään tarkoittavan älyllisesti loistavaa, vaikka se merkitsee oikeastaan muuta. Me olemme tottuneet sanomaan, että ihmisessä on kaksi puolta, sielu ja ruumis, mutta Paavalikin esim. puhuu kolmesta puolesta, sielusta, ruumiista ja hengestä. Ja kaikki riippuu hengestä: jollemme ymmärrä sitä, emme ymmärrä mitään. Jokainen ihminen on persoonallinen olento, sielu-olento, mutta mikä on henki? Se on jotain mutta. Meidän teologimme kadottavat sen näkyvistään, eivätkä he muista, että Paavali sanoo: „henki on se, joka tutkii Jumalan syvyyskäsiä”. Henki tekee, että me olemme muuta, kuin

ajattelevia eläimiä. Jos eläin kehittyy älyllisesti, silloin siitä voisi tulla persoonallinen ihminen, mutta ihminen on jotain muuta, ja se on kuvattu hänen hengessään. Sentähden, jos me tahdomme henkisesti oppia elämään, meidän täytyy saada kiinni omasta hengestämme.

Tästä puhuivat jo vanhat egyptiläiset. Ihmisen sisin olemus on *khu*, se, joka tekee hänet jumalalliseksi. Persoonallista sydäntä he nimittivät *ab*, se oli ihmisen koko persoonallinen elämä. Ja he näkivät vielä ihmisessä korkeamman järjen, *ba*. Järki kokonaisuudessaan, sekä alempana *ab'na* että puhtaana järkenä, *bana*, on eroitettava hengestä, joka on se Jumalan henki, mitä kukin ihminen on sisimmässä itsessään. Ihminen on persoonallinen olento ja järkiolento, joka voi ajatella suuria kysymyksiä, mutta se on erillään hengestä, jossa piilee tieto.

Sitten egyptiläiset puhuivat *ka*'sta. Se oli ruumis, joka ihmisellä oli kuoleman jälkeen, mutta myöskin ennen. Me voisimme sanoa sitä eetteriruumiiksi. Sitten oli ruumis, *khaibit*, jota he sanoivat varjoksi, mutta siinä ihminen liikkui ja eli kuoleman jälkeen, siinä ruumiissa hän oli vapaa kuoltuaan ja siinä hän seurasi maanpäällisiä asioita. Se oli astraliruumis. Ihmisen *ka* oli sidottu enemmän tai vähemmän hänen hautaansa, sanoivat egyptiläiset. Sitten he puhuivat vielä eräästä ruumiista, jota he nimittivät *sahu*; se oli korkein ruumis, sangen ihmeellinen. – Kun meidän tiedemiehemme selittävät näitä asioita ja koettavat kääntää sanoja, eivät he tiedä, miten sanoa, sillä heillä ei ole mitään vastaavia käsitteitä. *Sahu*'sta he sanovat, että se on jonkinlainen sielullinen ruumis, jossa *khu* toimii. Me ymmärrämme, että *sahu* on semmoinen ruumis, joka on vain vihityllä ihmisellä, semmoinen ruumis, jossa, niinkuin sanomme tänäpäivänä, buddhi on elävä, joka itse asiassa on buddhinen ruumis. Buddhi on luonut itselleen uuden eetteriruumiin, joka on vihityn kuolematon ruumis.

Näin egyptiläisillä oli selvästi 7 eri periaattia ihmisessä. Eräs egyptologi luettelee niitä 9, sillä hän ottaa mukaan tahdon ja

!, joista egyptiläiset puhuvat, Mutta jos jätämme ne syrjään, niin saamme 7 prinssiippiä, jotka luokittelemme sillä tavalla, joka vastaa tosiseikkoja.

Siis egyptiläisten 7 prinssiippiä ovat:

- khat* – fyysillinen ruumis
- ka* – eetteriruomis eli haudassa-asuja
- khaibit* – astraliruomis eli varjoruomis
- ab* – sydän eli alempi manas
- ba* – järki eli korkeampi manas (ab + ba – *abba*, isä)
- sahu* – buddhinen eetteriruomis
- khu* – henki, henkinen ruumis.

Nyt meidän täytyy puhua egyptiläisten balsamoimisesta. Balsamoiminen oli, niinkuin tiedämme, sitä, että nuo tietäjät, asiantuntevat henkilöt, jotka kuuluivat pappisluokkaan, ottivat vainajan ruumiista ulos sisälmykset ja sitten ruumis balsamoitiin yrteillä ja käärittiin ympäri nauhoilla. Tämä kääriminen oli tehty niin äärettömän huolella ja suurella taidolla, että me nyt, jotka olemme koettaneet kehittää sairaanhoitoa pitkälle, emme osaa ajatella mitään paremmin tehtyä. Siinä on todella muumio säilynyt hyvin. Balsamoiminen ei ollut ainoastaan kirurginen toimitus, vaan myöskin maagillinen, jossa täytyi olla loitsuja, lauluja ja juhlallisuuksia. Se oli kallis ja merkillinen juttu.

Balsamoimisen tarkoitus, kun sitä salatieteellisesti tutkimme, oli pitää toista olemuspuolta, ka'ta hengissä, elävänä. Mehän tiedämme, että kun ihminen kuolee, niin hänen fyysillinen ruumiinsa hajoaa ja sen yhteydessä myös hänen eetteriruumiinsa. Ihminen itse joutuu tuonelaan ja on puettuna siellä astraliruumiiseen. Ihmisellä ei siis ole mitään persoonallista vapautta tämän maan päällä, joka on kyllä hyvä asia. Mutta kuta vähemmän ihmiskunta on ollut kehittynyt, sitä köyhempi on ollut kuolemanjälkeinen elämä. Sentähden esim. Kalevalassa puhutaan siitä, miten elämä tuonelassa on ikävää ja kolkkoa. Tämä riippui siitä, että ihmisten sieluelämä on vanhoina aikoina ollut vähemmän rikas, mikäli se koskee suuria ihmisjoukkoja. Tämä

asia on nyt muuttunut, ihmiset ajattelevat, tuntevat, tahtovat ja tekevät enemmän nyt, he ovat itsenäisempiä olentoja, sentähden heidän kuolemanjälkeinen elämänsä on rikkaampi. Mutta siinä suhteessa vanha sana pitää paikkansa, ettei ihminen voi tehdä, mitä haluaisi kuoleman jälkeen, hän ei ole oma itsensä, vaan hän on ikäänkuin tuomittu, jollei hän ole voittanut kuolemaa jo eläessään täällä. Vanhan ajan kansat ja enne kaikkea muinaiset egyptiläiset ajattelivat: ihmisen koko elämän onni kuoleman jälkeen riippuu siitä, että hän saa tuntea itsensä itseksi, että hän saa olla sama inhimillinen persoonallisuus, mikä hän oli maan päällä. Siihen tarvitaan, että hänellä olisi edellytys siihen ajatuselämään, mikä hänellä oli maan päällä, siis jonkinlaiset aivot. Ja ne aivot eivät ole ainoastaan fyysillisiä ainehiukkasia, vaan eetteriainetta, jossa juuri asuu muisti. Mehän tiedämme, että fyysilliset molekyylit muuttuvat aina jonkun vuoden perästä meidän ruumiissamme, jotavastoin eetteriruumis on sama, mutta kuolemassa sekin häviää.

Nyt sanoivat egyptiläiset: „meidän täytyy ratkaista tämä asia niin, että säilytämme ka'n elämän”. – He balsamoivat ruumiin, joten fyysillinen ruumis ei hajautunut, jolloin eetteriruumis myös jäi. Ihminen sielullisena olentona oli kuin sidottu ka'han, ja jos hänellä oli maahan vetovoimaa, saattoi hän pukeutua ka'han ja kulkea täällä. Ja tämä oli heidän kannaltaan tärkeä seikka. Jos esim. joku näistä papeista tai kuninkaista oli erinomaisen taitava, voimakas ja viisas, eivät he tahtoneet, että hän kuolisi ja menisi pois. Silloin he balsamoimisen avulla sitoivat hänet ka'han, joka he maagillisilla loitsuilla kutsuivat esille silloin, kun tahtoivat jutella hänen kanssaan ja kysyä häneltä neuvoa. Myöhemmin rappeutumisen ajalla heillä oli hyötyä tästä balsamoimisesta saadessaan viisailta neuvoa vielä heidän kuoltuaankin, ja vainajilla oli mahdollisuus elää mukana maan päällä ja säilyttää persoonallinen tajuntansa. Tämä saattoi kyllä sitten aivan rappeutuneella ajalla johtaa mustaan magiaan. Jos joku taitava maagikko syystä tai toisesta tahtoi, että joku ihminen eläisi, niin

hän saattoi herättää sen kuolleista. joten suorastaan tuo fyysillinen ruumis, muumio, tuli eläväksi ja palveli häntä. Tämä oli mustaa magiaa, ja siihen vaadittiin, että maagikko sai käsiinsä jonkun puhtaan lapsen tai neitosen ja sitten erikoisessa seremoniassa vuodatti hänen verensä, jolloin hän sitoi tuon uhrinsa astrali- ja eetteriruumiin voimat muumioon, joka silloin tuli eläväksi.

Tämä oli salaperäistä ja inhoittavaa magiaa, jota harjoitettiin Egyptissä rappeutuneella ajalla. Näitä asioita voidaan lukea rivien välistä Kuolleitten kirjasta ja muista papyrus-kirjoista, Semmoiset ihmiset, jotka meidän kristillisellä ajallamme – keskiajalla ja mykyään – ovat mustia maagikoita, pyrkivät aina saamaan tietoa näistä vanhoista egyptiläisistä salaisuuksista, sillä egyptiläiset olivat spesialisteja sillä alalla, että he sekoittivat elämän ja kuoleman, he eivät antaneet kuoleman tehdä työtään, he tahtoivat olla kuoleman herroja. Jokainen todellinen viisas ja tietäjä on kuoleman herra sillä tavalla, että hän on oman elämänsä herra, hän säilyttää oman tietoisuutensa kuolemasta riippumatta. Mutta egyptiläiset maagikot onnistuivat vaan saattamaan sekasortoa aikaan elämässä ja kuolemassa.

* * *